45ste jaar. — Nr 63. Zaterdag 28 Mei 1898.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, nr 37-39, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centms per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 28 MEI 1898.

Wetgevende kiezing van 22 Mei 1898.

Volledige uitslagen per opnemingsbureelen :

Opnemingsbureelen	Stembriefen	Witte en nietige.	Geldige.	Desmaisières	Indekeu	Gielen	Bergmans	Hardyns
I. — TONGRES.								
1. Tongres 1e, Mall, Pirange.	943	59	884	525	344	460	87	114
2. Tongres 2e, Herstappe, Sluse.	881	57	824	398	266	476	121	148
3. Tongres 3e, Coninxheim, Nederheim.	1001	61	940	489	440	403	91	140
4. Tongres 4e, 's Heeren-Elderen, Millen.	1141	71	1070	566	420	553	113	164
5. Berg, Widoie, Neerrepen.	303	12	290	216	67	163	10	13
6. Bommershoven, Overrepen, Membruggen.	596	37	559	380	178	367	18	21
7. Freeren, Lowaige Russon.	995	115	880	454	295	519	98	83
8. Genoels-Elderen, Heure, Otrange.	392	35	357	190	124	170	62	62
9. Henis, Hex, Vechmael.	487	24	463	255	110	310	51	51
10. Herderen, Rixingen.	363	13	350	255	181	166	8	9
	7102	484	6617	3758	2431	3587	659	805
II. — LOOZ.								
1. Looz 1e, Vliermael.	775	46	729	413	139	305	46	82
2. Looz 2e, Houppertingen, Jesseren.	978	62	916	505	283	582	52	109
3. Alken 1e, Petit-Jamine, Ryckel.	782	59	723	408	218	493	20	31
4. Alken 2, Roclenge, Horpmael.	976	70	906	527	369	477	49	47
5. Basheers, Wintershoven, Op-Heers.	254	30	224	175	58	155	7	12
6. Berlingen, Heers, Guygoven.	602	19	583	495	121	237	20	10
7. Brouckom, Marlinne, Kerniel.	565	37	528	294	170	314	54	71
8. Cortessem, Vliermael-Roodt, Wellen 2e.	1100	76	1024	528	185	809	65	83
9. Cuttecoven, Hendrieken, Schalkhoven.	155	11	144	106	75	64	8	4
10. Fologne, Werm, Voordt.	278	14	264	192	46	145	12	11
11. Gors-op-Leeuw, Grand-Looz, Ulbeek.	388	17	371	199	153	207	20	22
12. Gossoncourt, Mellecoven, Rommershov.	323	16	307	179	30	261	4	10
13. Gothem, Wellen 1e, Hern.	564	30	534	260	121	366	53	75
	7740	487	7253	4281	1977	4415	410	567
III. — BILSEN.								
1. Bilsen 1e, Hees, Rosmeer.	879	34	845	324	177	659	12	32
2. Bilsen, Petit-Spauwen, Hoelbeek.	729	20	709	282	181	535	9	13
3. Beverst, Rijckhoven, Mopertingen.	883	49	834	386	213	619	12	8
4. Eygenbilsen, Martenslinde, Hoesselt 2e.	887	40	847	395	232	599	4	9
5. Gellick, Veldwezelt, Waltwilder.	941	45	896	435	200	684	21	15
6. Gde Spauwen, Hoesselt 1e, Munsterbilsen	1009	47	962	394	189	770	7	10
	5228	235	5093	2216	1192	3866	65	87
IV. — MECHELEN.								
1. Mechelen, Meeswyck, Opgrimby.	820	58	762	527	314	458	14	11
2. Boorsheim, Neerhaeren, Uyckhoven.	686	37	649	394	356	296	6	12
3. Eysden, Vucht.	290	11	279	175	175	103	6	7
4. Lanaeken 1e, Stockheim, Leuth.	1074	80	994	655	474	504	35	36
5. Lanaeken 2e, Reckheim, Lanklaer.	999	58	941	561	501	416	45	59
	3869	244	3625	2312	1820	1777	106	125
V. — SICHEN.								
1. Sichen-Sussen-Bolré, Riempst, Vroenhov.	928	45	883	400	316	551	27	10
2. Bassenge, Roclenge,	657	22	635	262	255	336	55	64
3. Canne, Vlytingen, Wonck.	1197	82	1115	622	362	667	115	95
4. Eben-Emael, Fall-Mheer, Lanaye.	1272	92	1180	402	425	605	228	169
	4054	241	3813	1686	1388	2159	425	338

Officieele uitslagen per kanton :

TONGEREN.		*BILSEN.*		*LOON.*		*MECHELEN a/M.*		*SICHEN.*	
Desmaisières	3758	Gielen	3866	Gielen	4414	Desmaisières	2512	Gielen	2159
Gielen	3587	Desmaisières	2216	Desmaisières	4281	Indekeu	1820	Desmaisières	1686
Indekeu	2431	Indekeu	1192	Indekeu	1977	Gielen	1777	Indekeu	1388
Hardyns	805	Hardyns	87	Hardyns	567	Hardyns	125	Bergmans	425
Bergmans	659	Bergmans	65	Bergmans	410	Bergmans	106	Hardyns	358

TOTAAL.

Getal stembrieven	28,093	MM. Desmaisières, *katholiek*, bekomt	14,255	stemmen.	
Witte en nietige stemmen	1,691	Gielen, id.	»	15,804	»
Geldige stembrieven	26,402	Indekeu, id.	»	8,868	»
Volstrekte meerderheid	13,202	Bergmans, *socialist*,	»	1,665	»
		Hardyns, id.	»	1,922	»

Bijgevolg worden **MM. Desmaisières,** uittredend lid, en **Gielen,** nieuwe candidaat, beide katholieken, uitgeroepen als leden der kamer van volksvertegenwoordigers.

Canton de Tongres. — Kanton Tongeren.

ÉLECTION DE QUATRE CONSEILLERS PROVINCIAUX

KIEZING VAN VIER PROVINCIALE RAADSLEDEN

Le (den) 5 Juin 1898.

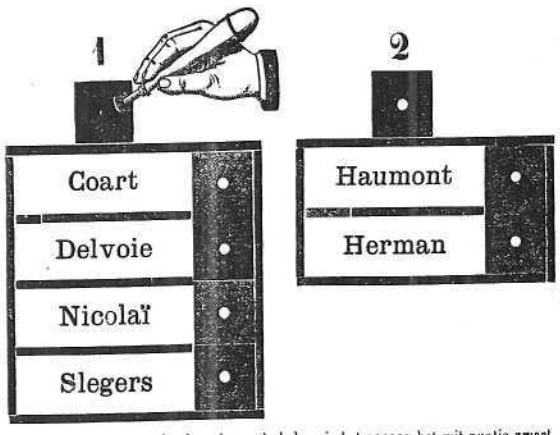

Om te stemmen voor de vier uitgaande leden, is het genoeg het wit puntje zwart te maken boven den naam van M. COART, zoo als het hierboven aangeduid is.

Onderrichtingen voor den kiezer.

1° De kiezers worden ter stemming toegelaten van 8 ure 's morgens tot 1 uur 's namiddags. Bij den aanvang der stemming of gedurende de verrichtingen, mag de voorzitter, indien hij het goedvindt, doen overgaan tot de afroeping der kiezers, naar de volgorde hunner inschrijving op de lijst, welke overeenkomstig artikel 160 der wet is aangeplakt. De naamafroeping gedaan zijnde, worden de kiezers, die deze niet beantwoorden, tot de stemming toegelaten tot 1 uur namiddag.

Evenwel wordt alle kiezer, die zich voor 1 uur in het lokaal bevindt, nog toegelaten te stemmen.

2° De kiezer mag stemmen voor 4 candidaten voor het ambt van provinciaal raadslid.

Wanneer er meer dan één lid te kiezen is, worden de kandidaten, welke zich te zamen voorstellen, in eene zelfde kolom, volgens de alphabetische orde gebracht. De lijsten, welke het grootste getal candidaten bevatten, staan in de eerste kolommen van den kiesbrief. De orde voor degene welke hetzelfde getal candidaten hebben, wordt door het lot aangedui.l.

4° Indien de kiezer voor al de candidaten eener zelfde lijst wil stemmen, maakt hij met 't potlood, dat in het afschutsel ligt, het stipje zwart in het stemvakje dat boven de lijst dezer candidaten staat.

Indien hij zijne stem wil geven aan candidaten van eene of verscheidene lijsten maakt hij het stipje zwart van het stemvakje, dat nevens den naam staat van elken kandidaat, voor wien hij stemt.

5° Op behandiging van zijnen oproepingsbrief, ontvangt de kiezer uit de handen van den voorzitter eenen, twee of drie kiesbrieven, volgens het getal der hem toegekende stemming. Na zijne stemming te hebben voleind, toont hij hem zijne rechtboekig in vier geploode kiesbrieven met het zegel langs buiten, en steekt ze in de bus aa zijnen oproepingsbrief te hebben doen stempelen door den voorzitter of den afgevaardigden bijzitter ; daarna verlaat hij de zaal.

7° Zijn ongeldig : 1° Alle andere kiesbrieven dan degene welke de voorzitter heeft overhandigd op het oogenblik der stemming ; 2° Zelfs deze kiesbrieven : a) Indien de kiezer er geen enkele naam op aangeteekend heeft ; indien hij meer namen heeft aangeteekend dan er leden te kiezen zijn, of indien hij terzelfder tijd eene stem heeft uitgebracht boven eene lijst en eene of meer stemmen voor eenen of eenige candidaten dezer lijst ; b) Indien de vormen en afmetingen ervan veranderd werden of indien zij van binnen een papier of iets anders bevatten ; c) Indien een schrap, een teeken of een merk, door de wet niet toegelaten, den kiezer kan doen erkennen.

8° Degene die stemt zonder het recht te hebben, of die voor een ander stemt, is strafbaar.

De uitslag der kiezing van verleden zondag heeft maar gedeeltelijk aan onze verwachting beantwoord.

Voorzeker zijn wij gelukkig te zien dat ons arrondissement, op zulke schitterende wijze het mandaat komt te hernieuwen dat het over vier jaar aan onzen zoo hoog geachten en zoo invloedrijken volksvertegenwoordiger, **M. Desmaisières,** toevertrouwd had.

De uitstekende diensten door M. Desmaisières aan ons arrondissement bewezen, zijne buitengewone goedwilleudheid, zijn overgroote invloed, dien hij steeds ten dienste van allen, kleinen of grooten, stelt, zijn op hunne juiste waarde door de kiezers geschat geworden. Ook hebben zij er aan gehonden aan onzen geachten volksvertegenwoordiger een nieuw en schitterend blijk van eerbied en dankbaarheid te geven.

Maar indien wij de vreugde genieten de herkiezing van M. Desmaisières te begroeten, hebben wij ook den val van **M. Indekeu** te betreuren.

Het algemeen stemrecht voorbehoudt zulke verrassingen.

Wij betreuren den val van M. Indekeu die insgelijks gedureude de vier jaren welke hij in de kamer doorgebracht heeft, de belangen zijner lastgevers ter harte genomen heeft.

Noch zijn talent, noch zijne zelfopoffering, noch zijne welwillendheid werden betwist, doch hij heeft den last gedragen of feiten wier verantwoordelijkheid tot hem niet moest opklimmen.

Wij betreuren zijnen val, vooral omdat voortaan noch de hoofdplaats van het arrondissement, noch het kanton Tongeren eenen vertegenwoordiger in het Paleis der Natie zullen hebben.

Wij koesteren de hoop dat M. Gielen, wiens christene gevoelens en politieke overtuigingen bekend zijn, waardig in de Kamer de plaats zal bekleeden welke door den val van M. Indekeu open staat.

Het oogenblik schijnt ons niet gekomen om in nauwkeurige bijzonderheden over den dag van zondag te treden.

De kalmte is nog niet in alle geesten teruggekeerd. Overigens, andere politieke noodzakelijkheden roepen heden de aandacht der katholieken in.

Onze achtbare uittredende katholieke provinciale raadsleden, **MM. Slegers, Coart, Delvoie en Nicolaï,** die zich aan het kiezerskorps op eene en dezelfde lijst aanbieden, worden bestreden door **MM. Haumont en Herman.**

M. Haumont is de liberale bestierder van het Limburgsch Landbouw-syndicaat te Hasselt ; M. Herman is de gewezen liberale burgemeester van Freeren.

Over hun politiek programma, reppen de nieuwe candidaten geen enkel woordje.

Doch, daar zij openlijk hunne candidatuur stellen tegen die onzer achtbare uittredende katholieke raadsheeren stellen, daar zij onbewimpeld ondersteund worden door de tongersche liberalen en daar er geene enkele opene plaats is, zoo kunnen wij met recht besluiten dat zij zoowel de candidaten der liberalen als die van den landbouw zijn.

Candidaten van den landbouw ! Gij weet wat dat oud versleten deuntje wil zeggen, geachte lezers. Alsof de landbouwbelangen van ons kanton beter konden verdedigd wo den dan zij het heden zijn door **MM. Slegers, Coart, Delvoie en Nicolaï.**

∴

Wij vragen ons te vergeefs welke grieven men tegen onzen achtbare uittredende katholieke raadsheeren zou kunnen inroepen en die het voorstellen van eene tegenstrijdige candidatuur zouden kunnen verrechtvaardigen.

M. Slegers vertegenwoordigt onverpoosd, sedert bijna vijf en dertig jaren, het kanton Tongeren in den provincialen raad. Hij is de voorzitter dier vergadering. Deze eer is hij verschuldigd aan de uitgestrektheid zijner rechterlijke en bestuurlijke kennissen, aan zijne groote welsprekendheid.

Sedert lange jaren maakt M. Slegers deel van de bestendige afvaardiging. Talrijk en zeer hoog gewaardeerd, zijn de diensten die hij aan de openbare gestichten bewezen heeft. Hij kent het bestuur in zijne kleinste bijzonderheden.

Overal staat M. Slegers gekend als een geleerd, ernstig en dienstvaardig politiek man. Zijn gezag, zijne geleerdheid, zijn talent zijn onbetwist.

In merkwaardige omstandigheden, heeft hij politieke redevoeringen uitgesproken die, het gansche land door, den grootsten weerklank vonden. De groote katholieke drukpers sprak er met geestdrift over.

M. Slegers is een der oudste leiders onzer partij. De eerste, in onze provincie, bezigde hij de vlaamsche taal in de politieke vergaderingen.

In den provincieraad, vertegenwoordigt hij, met eene onbetwiste bevoegdheid, den landbouw, de bijzonderste nijverheid van ons kanton. Hij is een zoo welenschappelijk als praktisch landbouwer, op de hoogte van den laatsten vooruitgang.

Veronderstelt dat een der nieuwe candidaten er in gelukte M. Slegers te doen vallen, weet gij wel wat het gevolg ervan zijn zou ?

Eiwel ! ons kanton zou gevaar loopen niet meer in de bestendige deputatie vertegenwoordigd te zijn. En tot wien zouden alsdan onze medeburgers en de inwoners onzer omliggende dorpen zich moeten wenden, die zich steeds in de noodzakelijkheid bevinden zich in betrekking met een lid der deputatie te stellen ?

M. Justin Coart zetelt ook sedert lange jaren in den provincialen raad. Hij bekleedt er eene der voornaamste plaatsen.

Gedurende vele jaren is M. Coart gemeenteraadslid en schepen der openbare werken van de stad Tongeren geweest. Nooit was er een volksgezinder candidaat in onze stad. Tijdens onze bevigste politieke strijden, werd hij steeds, aan het hoofd der lijst, gekozen.

De voortreffelijke openbare werken, onder het schepenschap van M. Coart uitgevoerd, zijn nog tegenwoordig aan het geheuzen van eenieder. Wij zullen ons enkel bepalen met die prachtige boulevards te herinneren, die hij geschapen heeft en welke menige andere stad, belangrijker dan de onze, ons benijdt.

Toen M. Coart schepen der openbare werken werd, bevonden onze stadswallen zich in den erbarmelijksten toestand.

De liberalen hadden onze wallen afgebroken ; zij hadden noch plan noch bestek. Zij wisten niet waar zij naar toe gingen.

Dank aan het verstand en het onverpoosd werken van M. Coart, zagen wij die prachtige boulevards uitvoeren, die heden het schoonste sieraad onzer stad uitmaken.

In den provincialen raad, legt M. Coart diezelfde zelfopoffering, datzelfde talent aan den dag, waarvan hij, in den gemeenteraad van Tongeren, zoo talrijke blijken gegeven heeft.

M. Doktor Victor Delvoie heeft M. Coart vervangen als schepen van openbare werken te Tongeren.

Onder zijn behendig bestuur, werden in onze stad talrijke en prachtige openbare en gezondheidswerken uitgevoerd. Hij is de opsteller van dat uitmuntend verslag, waarvan onlangs kennis aan den gemeenteraad gegeven werd, en dat voor doel, het vervaardigen eener waterleiding in onze stad heeft.

Moeten wij hier de grenzelooze zelfopoffering van M. Delvoie herinneren, zijne onuitputbare liefdadigheid, zijne talrijke goede werken, de smarten die hij lenigde, de tranen die hij droogde ?

In den provincialen raad heeft M. Doctor Delvoie altijd met ijver en talent het mandaat vervuld dat de kiezers van het kanton Tongeren hem toevertrouwd hebben.

M. L. Nicolaï is den provincialen raad binnengetreden tijdens den kiesstorm van 1894. Heden staat hij op dezelfde lijst als de drie uittredende katholieke candidaten. Als dusdanig komen wij hem den kiezers aanbevelen.

Indien het bewezen was dat de landbouw eenen bijzonderen vertegenwoordiger in den provincialen raad moest hebben, zou het voorzeker geoorloofd zijn te besluiten dat de tegenwoordigheid van M. Nicolaï in den raad voldoende is om dit doel te bereiken.

Eischen dat men drie zoogezegde candidaten van den landbouw benoeme, daar waar er maar vier plaatsen te geven zijn, dat schijnt ons wat over zijn hout te gaan.

Want wij zijn van gedachte dat er, in den provincialen raad, ook nog andere kwesties dan landbouwkesties te behandelen zijn.

∴

De vier uittredende leden die zich GEZAMENTLIJK, op *eene en dezelfde lijst*, voor het kiezerskorps aanbieden, verklaren zich vlaksf *KATHOLIEK* ; de kiezers hebben ze aan het werk gezien ; wat zij in het verleden gedaan hebben, is de waarborg van hetgeen zij in het toekomende doen zullen.

Ook is het met het grootste vertrouwen dat wij ze onzen lezers komen aanbevelen en de kiezers komen verzoeken **hunne stemmen te geven aan**

MM. Coart,
Delvoie,
Nicolaï,
Slegers.

Stad en Dorpen.

Verschillen, in het kanton Tongeren, de belangen der stad van die der dorpen ?

Men ontmoet somtijds nog al menschen die bevestigend op die vraag antwoorden en die zich inbeelden dat de belangen der dorpen rechtstreeks tegenstrijdig met die der stad zijn.

Zulks is echter eene grove dwaling, uitgestrooid en onderhouden door kortzinnige personen, of wel van goede trouw, of wel uit kiesbelang. Hebben de stad en de dorpen niet hetzelfde belang in den

---

DE HUT

VAN

ONKEL TOM

24ste VERVOLG.

Het werd bij den dominee, bij den doktor en bij miss Peabody, de wollenaaister, bekend, dat Ophelia St-Clare'er over praatte, om met haren neef naar Orleans te gaan, en natuurlijk kon het geheele dorp niet minder doen dan er mede over helpen praten. De dominee, die tot de abolitionistische begrippen overhelde, twijfelde of zulk een stap de Zuid-eilanden niet eenigszins in het atelsel der slavernij zou kunnen steunen ; terwijl de doktor, die een ijverig colonisationist was, tot het gevoelen overhelde dat miss Ophelia behoorde te gaan, om de lieden van Orleans te toonen dat zij toch zoo slecht niet over hen dachten. Toen het echter volkomen zeker was dat zij gaan zou, werd zij veertien dagen achtereen door alle vriendinnen en geburinnen op de thee gevraagd, en bij die gelegenheden werden hare plannen en vooruitzichten naar behooren onderzocht en besproken. Miss Mosely, die aan huis kwam om te helpen naaien, kon dagelijks nieuwe berichten geven aangaande den voorraad van onder- en bovengoed dien miss Ophelia zou medenemen. Men vernam aldus, dat de oude Sinclare, gelijk zijn naam gewoonlijk werd samengetrokken, zijne dochter vijftig dollars had gegeven, met vrijheid daarvoor te koopen wat zij noodig achtte, en dat men twee nieuwe zijden kleedsels en een hoed van Boston had laten komen. Over het voegzame van zulke buitengewone ookosten waren de stemmen van het publiek verdeeld ; sommigen zeiden dat men, alles in aanmerking genomen, voor eene enkele maal zoo iets wel doen mocht ; en anderen beweerden dat men het geld liever aan de zendelingen had moeten geven ; maar allen kwamen daarin overeen, dat men nog nooit zulk een zonnescherm had gezien als er uit Nieuw-York was gekomen, en dat het eene zijden kleed heel wel in staat was om alleen op zich zelve te staan, wat men ook in dit opzicht van de eigenares mocht zeggen. Er liepen ook geloofwaardige geruchten van gestikte zakdoeken ; en men wilde zells zeggen dat miss Ophelia een zakdoek had, rondom met kant bezet — sommigen voegden er ook bij met geborduurde hoeken ; maar dit laatste punt werd nooit geheel uitgemaakt en blijft tot heden toe onbeslist.

Miss Ophelia, gelijk gij haar nu ziet, staat voor u in een reisgewaad van blinkend bruin linnen, rijzig, beenderig en hoekig van figuur. Haar gezicht was mager en had tamelijk scherpe trekken ; de lippen waren dichtgeknepen, gelijk van iemand die gewoon is over alle voorkomende dingen terstond eene beslissende meening op te vatten, terwijl hare donkere oogen eer bijzonder bedachtzaam zoekenden blik hadden, en over alles heen en weder gingen, alsof zij naar iets zochten waarop gelet en gepast moest worden.

Al hare bewegingen waren snel, vast en krachtig, en hoewel zij nooit veel sprak, waren, wanneer zij dit deed, hare woorden altijd bijzonder puntig en bondig.

In hare gewoonten en manieren was zij de orde, regelmatigheid en nauwkeurigheid in eigen persoon. Zij paste op haren tijd met de juistheid van een uurwerk en de onverbiddelijkheid van eenen spoortrein, en voor alles wat zich niet aan zulk eenen regel hield, koesterde zij eenvreel minachting als afkeer.

De allergrootste zonde in hare oogen, de som van alle kwaad, werd aangeduid door eene veel gebezigde en zeer gewichtige uitdrukking in haar woordenboek : onbeholpenheid. Haar ultimatum van afkeuring bestond in het nadrukkelijk uitspreken van het woord onbeholpen ; en daarmede bestempelde zij alle bedrijven en manieren van handelen, die niet duidelijk en rechtstreeks op een bepaald doel afgingen. Menschen, die niets deden of niet recht wisten wat zij deden, of niet den kortsten weg namen om uit te voeren wat zij begonnen, waren voorwerpen van hare diepe verachting, eene verachting, welke zij doorgaans minder toonde door iets dat zij zegde, dan wel door zekere steenachtige norschheid van uitzicht, alsof zij het beneden zich achtte iets van de zaak te zeggen.

Wat hare verstandsontwikkeling betrof, zoo had zij een helder en krachtig oordeel, was welbelezen in de geschiedenis en de oudere engelsche klassieke schrijvers, en redeneerde zeer juist binnen zekere beperkte grenzen. Hare godgeleerde stellingen waren allen in den meest bepaalden en duidelijken vorm gebracht, en werden zoo bewaard gelijk de pakjes garen in haar mahoniekist ; er waren juist zoovel en er moest nooit eene meer zijn. Zoo was het ook gelegen met hare meeste denkbeelden over wereldsche zaken, bij voorbeeld over het huishouden in al zijne takken, en de politieke aangelegenheden van het dorp harer geboorte. Doch onder dat alles, dieper, breeder en hooger dan iets anders, lag het krachtigste beginsel van haar gemoed, nauwgezetheid van geweten. Nergens heerscht het geweten zoo geheel en boven alles, als bij de vrouwen van Nieuw-Engeland. Het is de granietformatie welke het diepste ligt, en toch zelfs tot aan de toppen der hoogste bergen oprijst.

Miss Ophelia was de slavin van het « moeten ». Wanneer het haar eens duidelijk bleek, dat de baan van haren plicht, gelijk zij het gewoonlijk uitdrukte, in zekere richting lag, konden vuur en water haar niet daarvan doen afwijken. Zij zou recht op eenen afgrond of op de tromp van een geladen kanon zijn afgegaan, indien zij maar zeker was geweest dat de baan van haren plicht daarheen voerde. Haar regel van recht en plicht was zoo verbeven, zoo alles omvattend, ging tot in zulke kleine bijzonderheden en kende zoo weinig ooglluiking voor menschelijke zwakheden, dat zij, hoewel zij met heldhaftigen ijver naar haar eigen ideaal streefde, dien toch nooit bereiken kon, en daardoor natuurlijk steeds een kwellend gevoel van hare tekortkomingen met zich omdroeg. Dit gaf hare godsdienstige stemming eene strenge en eenigszins sombere kleur.

Maar hoe in de wereld kan miss Ophelia met Augustine St-Clare te recht komen — een vroolijk, onbezorgd, lichtzinnig, vergeetachtig, ongodsdienstig jongmensch, die met onbeschaamde vrijpostigheid tegen al hare geliefkoosde meeningen en gewoonten aanloopt ?

Om dan de waarheid te zeggen, miss Ophelia had hem lief. Toen hij nog een kind was, was zij het die hem zijnen catechismus moest leeren, zijne kleeren verstellen, zijne haren kammen, en over het geheel hem onder opzicht en bedwang houden ; en daar haar hart ook een warmen kant had, was het Augustine gelukt zich een groot gedeelte daarvan toe te eigenen, en zoo was het hem niet moeilijk geweest haar te overreden, dat de baan van haren plicht in de richting van Nieuw-Orleans lag, en dat zij met hem mede moest gaan om op Eva te passen, en te zorgen dat niet alles door de bestendige ziekelijkheid zijner vrouw in de war liep en hij eindelijk gerunneerd werd. Het denkbeeld van een huishouden zonder iemand om er op te passen, ging haar aan het hart ; dan had zij ook de innemende Eva lief gekregen, gelijk weinige menschen konden laten ; en hoewel zij Augustine voor een halven heiden hield, had zij hem toch lief, lachte over zijne grappen, en verdroeg zijne gebreken zelfs in eene mate, welke diegenen die hem kenden geheel ongeloofbjk voorkwam. Doch wat er meer of anders van miss Ophelia geweten moet worden, zal de lezer wel door persoonlijke kennismaking ontdekken.

Daar zit zij nu op de stoomboot in haar kamertje, omringd door een aantal groote en kleine reiszakken, doozen en manden, die allen iets bevatten, waarvoor zij verantwoordelijk is, met een zeer ernstig gezicht vast te binden, toe te sluiten en bijeen te pakken.

— Wel, Eva, hebt gij nu uw goed nageteld ? Neen, zeker niet, kinderen denken daar nooit om. Daar is de geruite reiszak en de blauwe doos met uwen besten hoed, dat is twee ; dan dat gevernniste zakje, dat is drie ; en mijn garendoosje is vier ; en mijn lintendoosje is vijf ; en mijne kragendoos is zes ; en dat koffertje is zeven. Waar hebt gij uw parasol gelaten ? Geef haar mij hier, dan zal ik er een papier om doen en haar met mijnen paraplnie en parasol bijeenbinden. Daar nu.

— Maar, Tante, wij gaan maar naar huis. Waartoe hoeft dat zoo ?

— Om alles netjes te houden, kind. Iemand moet op zijn goed passen, als hij het bewaren wil. Hebt gij uwen vingerhoed en geborgen, Eva ?

— Waarlijk, Tante, ik weet het niet.

— Nu, dat doet er niet toe ; ik zal uw doosje wel eens nazien. Vingerhoed, stukje was, twee lepeltjes, schaar, mesje, rijgpen, alles is er. Zet het nu daar maar neer. Hoe hebt gij het toch gemaakt, kind, toen gij met uwen papa alleen op reis waart ? Ik zou denken dat hij al wat gij hadt moest verloren hebben.

— Wel, Tante, ik verloor ook veel ; maar als wij dan ergens stilhielden, kocht papa weder nieuw daarvoor.

— Wel lieve deugd, kind, welk eene manier van doen !

— O, het was eene heel gemakkelijke manier, Tante, zegde Eva.

— Maar hoe roekeloos ! zegde Tante.

— Maar, Tante, hoe zult gij het nu maken ? hervatte Eva. Die koffer is te vol om dicht te kunnen.

— Hij moet dicht, zegde Tante op den toon van een commandeerend generaal en stapte boven op het deksel ; maar hoe het goed ook werd samengeperst, de koffer bleef nog een weinig gapen.

— Ga hier eens op zitten, Eva, zegde miss Ophelia onverschrokken. Wat eens gegaan heeft, kan ook weer gaan. Die koffer moet gesloten worden ; dat mag niet anders.

En waarschijnlijk, door deze vastberadenheid beangstigd, zwichtte de koffer. De kram knipte in het gat, en miss Ophelia draaide den sleutel om en stak dien zegepralend in haren zak.

— Nu zijn wij gereed. Waar is uw papa ? Ik acht het tijd dat zijne bagage uitgezet wordt. Ga toch eens kijken, Eva, waar uw papa is.

— Hij is in de heerenkajuit, antwoordde Eva.

— Hij weet zeker niet hoe dichtbij wij al komen, zegde Tante. Zoudt gij niet eens naar hem toe gaan en hem waarschuwen ?

— Papa haast zich nooit met iets, antwoordde Eva ; en wij zijn nog niet aan land. Kom eens kijken, Tante. Zie, daar staat ons huis, daar in die straat.

De boot begon nu, steunende als een afgemat monsterdier, zich door de menigte van andere stoombooten langs de kade heen te werken. Eva wees met blijdschap naar den toren, koepels en andere voorwerpen, waarnaar zij hare geboorteplaats herkende.

— Ja, ja, lieve, alles is heel mooi, zegde miss Ophelia. Maar lieve hemel, daar ligt de boot al stil en waar is uw vader ?

Nu kwam de gewone drukte van het landen, knechts wilden naar twintig kanten tegelijk heenloopen, mannen sleepten met koffers, doozen en reiszakken, vrouwen riepen angstig om hare kinderen en allen drongen dicht op elkander naar de loopplank.

Miss Ophelia zette zich op den laatst overmeesterden koffer, en nadat zij eene verschansing van hare andere goederen had gebouwd, scheen zij zich gereed te houden om die tot het uiterste te verdedigen.

— Zal ik uwen koffer dragen, jufvrouw ? Zal ik uwe bagage opladen ? Laat mij maar voor uw goed zorgen. Zal ik u helpen, jufvrouw ? regende het om haar heen, zonder dat zij er op lette. Zij bleef, haar bundel van parapluies en parasols vasthoudende, stokstijf zitten, en keek zoo zuur, dat zelfs een huurkoetsier er bang voor moest worden, tusschenbeide Eva aansprekende om te betuigen dat zij niet begreep waar haar papa bleef.

— Hij kan toch niet overboord gevallen zijn ; maar er moet zeker iets gebeurd wezen.

Juist toen zij zich inderdaad angstig begon te maken, kwam St-Clare met zijne gewone onverschilligheid aan, en nadat hij Eva een vierde paartje van een appel had gegeven, dien hij nog bezig was te eten, zegde hij :

— Wel, Nicht Vermont, ik geloof haast dat gij gereed zult zijn ?

— Ik heb al haast een uur zitten wachten, antwoordde Ophelia. Ik begon waarlijk ongerust over u te worden.

— Welnu, zegde hij, het rijtuig staat te wachten en het gedrang is over, zoodat men nu op eene fatsoenlijke manier aan land kan gaan, zonder geduwd en gestooten te worden. Hier, vervolgde hij tot eenen koetsier die achter hem stond, neem die dingen eens op.

— Kom, kom, Nicht, waartoe dat ?

— Nu, in allen gevalle wil ik dit, en dit, en dit zelve dragen, zegde Ophelia, drie doozen en een reiszakje uitzoekende.

— Maar lieve miss Vermont, gij moet hier niet doen alsof gij in de Groene Bergen waart. Gij moet ten minste iets van onze zuidelijke manieren overnemen en u zelve niet zoo bevrachten. Men zou u voor eene kamenier houden. Geef die dingen maar aan dien man ; hij zal er zoo voorzichtig mee omgaan alsof het eieren waren.

(Wordt voortgezet.)